

ZÁKON SVORKY

PSIA HRMAVICA

Erin Hunterová

ALBATROS

Zákon svorky 6: Psia hrmavica

Vyšlo aj v tlačovej podobe

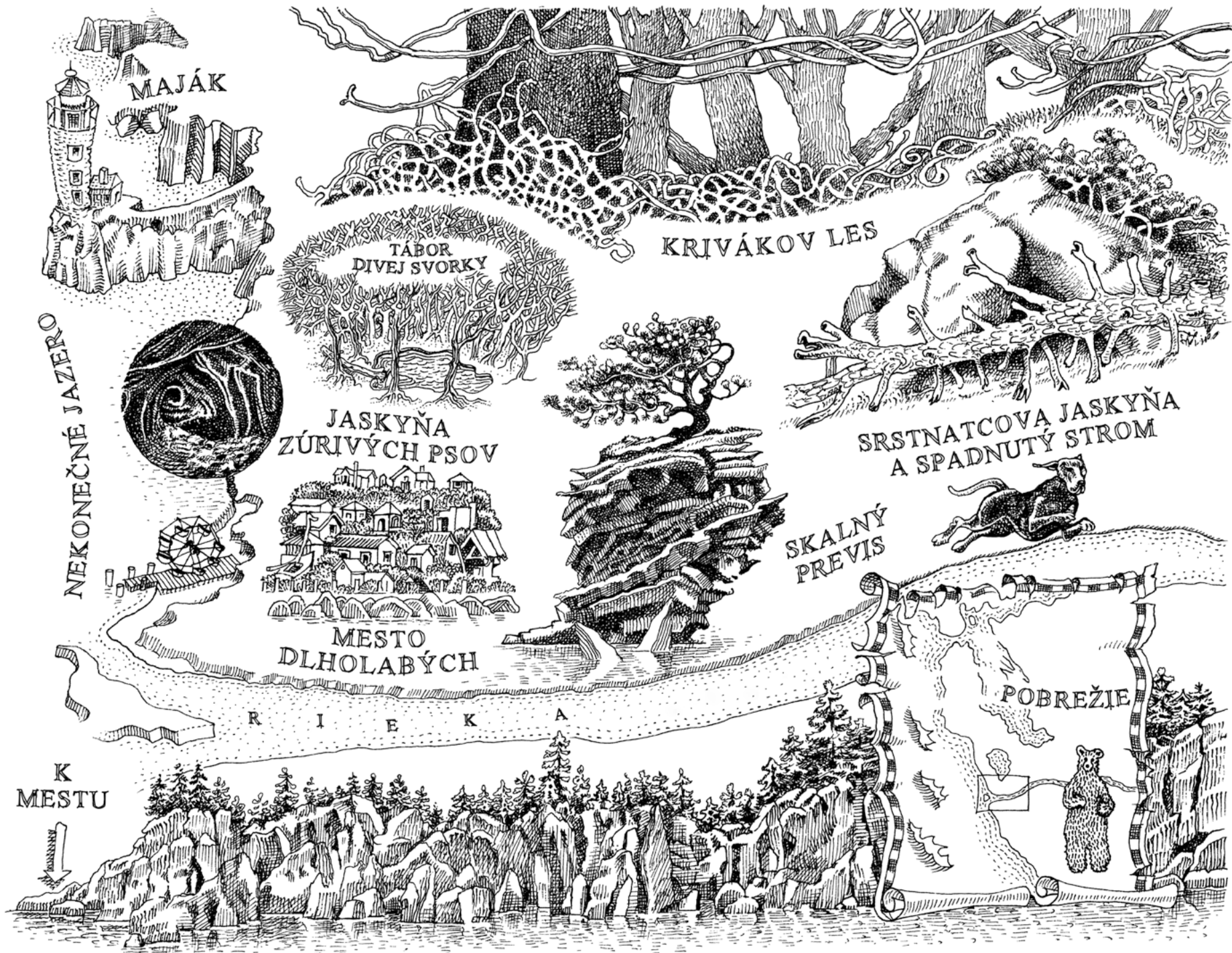
Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Erin Hunterová
Zákon svorky 6: Psia hrmavica – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

MAJÁK

TÁBOR
DIVEJ SVORKY

KRIVÁKOV LES

SRSTNATCOVA JASKYŇA
A SPADNUTÝ STROM

JASKYŇA
ZÚRIVÝCH PSOV

SKALNÝ
PREVIS

MESTO
DLHOLABÝCH

POBREŽIE

R I E K A

K
MESTU

ZÁKON SVORKY

PSIA HRMAVICA

ERIN HUNTEROVÁ

ALBATROS

*S mimoriadnou vďakou Inbali Iserlesovej
Pre Noaha Alexandra*

PROLÓG

Šťastko sa s myknutím zobudil a vyskočil na všetky štyri. Po chrbte sa mu prevalila vlna strachu a stiahlo mu hrdlo. Zakrútila sa mu hlava a túžil sa rozbehnúť preč, no nemohol. Preletel pohľadom po kovových mrežiach, ktoré mu stáli v ceste.

Vo vzduchu visel pach ďalších psov a bolo počuť ich vydesený štekot a kňučanie. Šťastko sa zmätene otrepal. Toto miesto mu bolo povedomé...

Dom pascí! Ako sa v ňom mohol opäť ocitnúť? Otočil sa k najbližšej kletke, zúrivo zavetril a hľadal Strelu. Vzápätí zacítil jej upokojujúci priateľský pach a zachveli sa mu fúzy.

„Strela? Strela, niečo sa blíži. Niečo zlé.“

„Ja viem, tiež to cítim! Čo sa deje?“ zaštekala a v jej hlase zaznela panika.

Šťastko sa vrhol prednými labkami na drôtenú sieť v dvierkach kletky, no ani to s nimi nehlo. Z kliebok postavených pozdĺž steny sa ozývalo rozmanité kňučanie. Bolo to úplne rovnaké ako predtým – všetci boli v pasci.

„Strela!“ zaštekala. „Už sa to zasa deje! Velké zavrčanie sa vrátilo! Cítiš to?“

Počul, ako sa Strela hýbe vo svojej klietke a ako sa tlačí ku kovovej stene, ktorá ich delila. „Veď to už bolo, Šťastko,“ zafňukala. „Už sa to stalo. Nemôže sa to predsa zopakovať.“

Napriek zdeseniu v Strelinom hlase ho jej slová upokojili. Strela má pravdu, Velké zavrčanie už bolo a my sme ho prežili. Tentoraz sa nemusíme báť – je to len zlá spomienka.

Zem sa začala triasť a odkiaľsi zhora sa ozval praskot a syčanie trhajúceho sa tvrdého kameňa. Ostatní psi začali vydesene zavýjať a pach ich strachu sa takmer nedal vydržať.

Šťastko ich prehlušil hlasitým zaštekaním. „Máš pravdu, Strela! Už sa to stalo a nemôže sa to stať druhý raz!“ Hlas sa mu triasol od neistoty. „A keby aj áno, naposledy sme unikli. Prežili sme!“

Opäť čosi prasklo a zo stropu začal padať prach. Takmer oslepený Šťastko zúrivo zažmurkal, aby ho dostal z očí.

„Toto je však iné ako naposledy,“ zakňučala Strela.

Šťastkovi stiahlo hrdlo a zvesil chvost. Rýchlonohá sučka mala pravdu. Vždy keď sa mu snívalo o Velkom zavrčaní, bol si istý, že prežijú. Lenže tentoraz...

Nemal čas dokončiť svoju myšlienku. Zem sa začala mohutne triasť, Šťastko stratil rovnováhu a s hlasitým zadunením spadol na dlážku klietky. Počul škripot trhajúceho sa kovu a trieštenie širokameňa. Klietky na protiláhlej strane miestnosti sa začali uvoľňovať a za zdeseného vytia uväznených psov padali a trieštili sa o rozbitú dlážku. Šťastko cez kúdoly prachu videl, ako jedna klietka spadla na druhú a rozdrvila psov v nej. S vytreštenými očami sa pozviechal. Aj jeho klietka sa začala triasť a hýbať.

„Šťastko! Pomôž mi!“ zaštekala Strela a škrabala na dvierka kliecky.

Šťastko sa presunul k svojim dvierkam a prestrčil labku cez drôtenú sieť. „Už idem!“ uistil Strelu, no keď sa snažil povoliť mriežku, zmocnili sa ho pochybnosti. Časť Domu pascí sa o tomto čase už mala zrútiť, zhodiť na zem Strelinu kliecku, tým ju otvoríť a zároveň strhnúť roh siete na Šťastkovej kliečke. Vďaka tomu sa im naposledy podarilo ujsť. Tentoraz to bolo iné.

Zem sa zmietala v desivých otrasoch a zmes praskania, trhania, trieštenia a štekania bola ohlušujúca. Šťastkova kliecka sa mykla, posunula sa dopredu a s ďalším záchvevom sa zrútila na dlážku z tvrdého kameňa. Kliecka spadla hore nohami a Šťastko hlasno zavil od ohromujúcej bolesti v chrbte. Myslel som, že toto je sen! preletelo mu hlavou. Vo sne by som nemal cítiť bolesť. Vari sa mýlil? Je to skutočné?

Skrútil tvár od bolesti, vstal a pripravil sa bežať, len čo bude mať možnosť. Zo stropu padali kusy tvrdého kameňa a bubnovali po otlčenej kliečke. Šťastko sa posunul a vystrel labku, aby mohol vybehnúť z kliecky.

Lenže dvierka jeho väzenia sa neotvorili.

Žmúril cez kúdoly prachu, kým nenašiel Strelu. Zúrivo vrážala labkami do stien svojej kliecky. Boli od seba len kúsok, no napriek tomu oddelení drôtni a popadanými kusmi stropu. Pohľad jej tmavých očí sa stretol s jeho. Strela zaklonila hlavu a žalostne zavyla. „Takto to nebolo! My sme z Domu pascí utiekli! Máme sa stadeto vyslobodiť!“

„Vyslobodili sme sa odtiaľto!“ zabrechal. „A vyslobodíme sa aj tentoraz!“ Všetkou silou sa vrhol proti dvierkam, odhodlaný ne-

vzdávať sa, kým ich neotvorí. Začul, ako mu zaškrípalo pod labkami, a pocítil vlnu nadšenia. Vďaka Nebeským psom, zašepkal v duchu.

Vtom začal pukať strop a zarazene cúvol. Steny sa nebezpečne zatriasli a samotná klieť sa chvela ako lístie vo vetre. Potom sa ozval ohlušujúci zvuk lámaného tvrdého kameňa a celý svet sa zrútil.

PRVÁ KAPITOLA

Šťastko prudko otvoril oči a z hrdla sa mu vydralo zdesené zakňučanie. Potom lapil dych a nastražil uši. Zvuky padajúceho Domu pascí a zdesených psov sa vytratili.

Bol to sen... a my sme to prežili!

Zhlboka sa nadýchol a cítil, ako sa mu po tele rozlieva úlava. Noc bola tichá a chladná. Cez vchod do brlohu videl, ako ľadový vietor hýbe holými haluzami stromov, ktoré boli rozptýlené po území divej svorky. Videl trávnatý svah vedúci na vrchol útesu, kde sa spolu so záchrannou skupinou vynoril z tunela a opäť sa zvítal so svorkou, keď sa neúspešne pokúsili zachrániť Ohniváka. Strela rozhodla, že zostanú tu, napriek nebezpečenstvu, ktoré im hrozilo – už premrhali priveľa síl nekonečným hľadaním bezpečnejšieho územia.

Šťastko sa otočil k Strele, vodkyňi svorky a svojej novej družke. Rýchlonohá sučka spala schúlená do kľbka a pritlačená k Šťastkovmu boku. Hrudník sa jej pomaly zdvíhal a klesal, nežne odľukovala a žltohnedým ňufákom jej občas zaškľbalo.

Dotyk jej teplého tela bol upokojujúci a Šťastko pocítil taký príval náklonnosti, že ho pošteklilo na fúzoch. Jemne jej oblizol ňufák. Strela zaňuchala, no nezobudila sa.

Šťastko vstal, popreťahoval sa a poobzeral sa po brlohu, krytom priestore za stenami z kríkov a stropom z brečtanu. Bol to najlepší brloh na celom území a predtým v ňom býval predchádzajúci vodca svorky. Šťastka striaslo od odporu, keď si na polovka spomenul. *Zradca! Spriahol sa s Britvou a zúrivými psami!*

Vyšiel z brlohu na osrienenú trávnu, ktorá chrupčala pod labkami. Od Nekonečného jazera sa hnal ľadový vietor. Stromy na svahu pred ním tábor čiastočne chránili, no jeho aj tak striaslo od zimy a cítil, ako mu vietor čechrí kožuch. Nebo bolo čierne a hviezdy ho pozorovali trblietavými očami. Šťastko opatrne našľapoval medzi psami spiacimi pod kríkmi. Nie všetci chceli zostať na tomto území na útese, tak blízko opusteného mesta dlholabých, v ktorom sa utáborili zúriví psi. Strela však trvala na svojom. Mohli vyraziť do kopcov na lovecké výpravy za vzácnou korisťou, no namiesto toho zostali. Ustavičné cestovanie bolo vyčerpávajúce. Potrebovali tábor a územie, ktoré by mohli brániť – miesto, ktoré by mohli volať domovom.

Nikto sa proti jej rozhodnutiu nepostavil.

Šťastko tu chcel tiež zostať... no mal pre to iné dôvody.

Obišiel spiacich psov a pohľad mu zastal na Búrke. Jej spiace telo sa slabo mykalo a horný pysk, ktorým jej šklbalo, odhaľoval dlhý biely tesák. Pod hladkým kožuchom sa jej vlnili svaly – dokonca aj v spánku vyzerala nebezpečne. Šťastko zastal, natočil uši dozadu a dumal nad tým, čo sa jej asi môže snívať,

že je taká napätá. Určite to nemohlo byť Veľké zavrčanie – keď udrelo, nebola ešte na svete.

Búrka tíško zavrčala a Šťastko nervózne prešľapoval z labky na labku. Zdá sa jej hádam o krvavom súboji so svojím bratom Tesákom? Od ich stretnutia prešla takmer jedna celá púť Mesačnej sučky a Búrkiné ohavné rany sa už takmer zahojili. Krvavý rituál zúrivých psov nazvaný Skúška hnevu vyžadoval, aby jeden pes zabil druhého, lenže obaja súrodenci ho prežili – Búrka sa zachovala dospelou a prejavila veľké sebaovládanie, keď ušetrila bratov život napriek jeho zúrivým útokom. Šťastko si spomenul na jej oddanosť a húževnatosť, a pocítil prívál hrdosti.

Búrka sa náhle mykla, vyskočila na všetky štyri a s vytreštenými očami sa obzerala do každej strany, akoby hľadala nepriateľa ukrytého v tme. Potom si všimla Šťastka, zavrtila chvostom a sadla si.

Šťastko k nej podišiel a nežne pritlačil ňufák na jej. „Ako sa cítiš?“

Búrka si vystrela prednú labku. „Je to oveľa lepšie. Aha! Už ma ani nebolí, keď sa na ňu postavím!“ Nervózne mu to ukázala a obehla ho do kruhu.

Šťastko si prezrel jej tvár. Škrabance na ňufáku sa jej zahojili, no chýbajúci kus ľavého ucha jej už nikdy nedorastie. Vrhol pohľad na spiacich psov. „Podme trocha ďalej od brlohu.“

Mladá sučka mlčky prikývla a nasledovala ho po ceste k jazierku, kým nezastali pri prvom strome. „Prečo si hore, keď je ešte tma?“ spýtala sa.

Šťastko si povzdychol. „Keď sa blíži stred zimy, Slniečny pes

spáva dlhšie ako zvyčajne. My obyčajní psi si to však nemôžeme dovoliť.“ Odvrátil sa od nej a nenápadne zavetril, aby si to nevšimla – mal pocit, že vo vzduchu zachytil ostrý pach snehu.

„Čím dlhšie spíme, tým väčšie nebezpečenstvo nám hrozí od nepriateľov,“ pritakala Búrka. Zarazila sa a naklonila tmavú hlavu. „No možnože aj korisť spí dlhšie. Možno by sme mohli niečo uloviť!“

Šťastko zavrtel chvostom na súhlas. „Môžeme to skúsiť.“ Sám mal chuť vyraziť von, hľadať korisť medzi stromami a prejsť sa územím svorky až k útesom. Svorka síce postavila hliadky, ktoré strážili jej teritórium vo dne v noci, a Britvina svorka sa od súboja Búrky s Tesákom neukázala, no Šťastko vedel, že diví psi musia byť vždy v strehu. Kým bude Britva so svojimi zúrivými psami nablízku, nebude svorka v bezpečí.

Slniečny pes už vystrkoval fúzy nad obzor, keď sa Búrka objavila vedľa Šťastka a položila na zem korisť v podobe veľkého vypaseneho vtáka – rovnakého, akého ulovil Šťastko. Mali svetlohnedé perie so sivými končekmi, dlhý čierny krk a čiernu hlavu s bielou lysinou pod zobákom. Počas posledných dní videl Šťastko po nebi letieť obrovské krdle týchto operencov. Leteli ponad Nekonečné jazero, všetci rovnakým smerom, každý krdel nasledoval svoju Alfu.

Ako len môžu vedieť, kam majú letieť? začudoval sa Šťastko už po niekoľký raz. Cítily azda vtáky niečo, čo psom zostávalo skryté, napríklad smer, ktorým ležia teplé kraje? Leteli azda za Slniečným psom na miesta, kde nikto nezaspával a nikdy tam nepadla tma?

Niekoľko vtákov pristálo na skale neďaleko útesu a práve tam ich Šťastko s Búrkou ulovili. Hore na nebi boli rýchle a ladné, no na zemi sa pohybovali pomaly a neohrabane.

Šťastko a Búrka schmatli svoju korisť a vydali sa späť do tábora. Ostatní psi už boli hore a preťahovali si údy v rannom šere, všetci okrem Margarétky, ktorá mala nočnú hliadku a práve oddychovala v brlohu. Ospalo zdvihla hlavu, keď sa ostatní rozštekali, aby privítali Šťastka s Búrkou.

Chrúst pobehoval v kruhoch okolo oboch lovcov a maškrtne sa oblizoval. Jeho sestra Bodľač pribehla k uloveným vtákom a váhavo ich oňuchala.

„Čo sú zač?“ spýtala sa udivene a drgla jedného z nich labkou. „Nikdy som nevidela nič s takým dlhým krkom!“

Chrúst zastal a vytreštil oči. „Len Šťastko dokáže uloviť takéto zviera!“ zaštekala ohromene. „Pší duchovia sú na tvojej strane!“

Šťastko netušil, aké vtáky to sú, ale kým stihol niečo povedať, objavila sa Luna a postavila sa vedľa svojich šteniat. „Sú to husi,“ povedala a zastrihala špicatými ušami.

Ani to, že sa dozvedel meno ulovených vtákov, nijako neoslabilo Chrústovo nadšenie. „Šťastko, myslíš si, že tvoj ocko bol pší duch?“ zapišťal.

Strela vyliezla z brlohu, pohľadom vyhládala Šťastka a pobaveno naklonila hlavu.

Ona sa mi smeje! Mne a Chrústovmu obdivu.

„Nie,“ odvetil Šťastko rýchlo. Začínal sa cítiť nepríjemne. „Som si istý, že nebol, Chrúst.“

Šťastko si mladého psa poriadne premeral. Bol menší ako jeho sestra a mal rovnakú čiernobielu sršť ako jeho matka, no

zároveň krátky ňufák a silné labky. Každý deň sa čoraz viac ponáša na Ohniváka a asi hľadá niekoho, kto by mu ho nahradil.

Svorka si rozdelila ulovené husi a každý zjedol svoju časť, najprv Strela a celkom nakoniec Zorka, ktorá bola Omegou svorky. Po jedle sa niektorí zhromaždili, aby sa pod Búrkiným dozorom cvičili v boji. Mladá sučka im názorne ukazovala, ako sa majú uhýbať a odrážať výpady útočníka, a ostatní sa prizerali.

„Kľúčom je rýchlosť,“ povedala im. „Váš protivník nestihne nič urobiť. Vaším cieľom je získať výhodu, zraziť nepriateľa k zemi a chytiť ho pod krk.“

Šťastko pozoroval zhromaždených psov a nervózne čakal na ich reakcie. Miki a Iskra stáli na rozkročených labkách a snažili sa dôkladne napodobňovať Búrkin nízky výpad. Bruno cvičil útok labkou a pri každom výpade stonal a funel. Bella a Marta sa striedali v nacvičovaní obrany. Dokonca aj Kňučo, ktorý na výcvik zvyčajne šomral, ich so záujmom pozoroval. Šťastkovi odľahlo a potichu si povzdychol. Nikomu zo psov neprekázalo, že im Búrka hovorí, čo majú robiť, hoci v hierarchii stáli nad ňou.

Je dobré, že teraz máme o čosi voľnejšie pravidlá, ako keď nás viedol bývalý Alfa. Búrka vie niečo, čo môže naučiť nás všetkých. Bola by hlúposť prísť o to len pre nejakú hierarchiu. Podstatou života vo svorke je predsa zdieľanie a spolupráca.

„Margarétka, smiem to ukázať na tebe?“ spýtala sa Búrka. „Sľubujem, že to nebude bolieť.“

Hrubosrstá biela sučka nadšene súhlasila a postavila sa do strehu. Búrka po nej vyštartovala s vycerenými tesákmi, a keď

sa Margarétka pohla, aby odrazila jej útok, Búrka sa prikrčila, vyhla sa zubom malej sučky a chytila ju za krk. Na chvíľku prišpendlila Margarétku k zemi a potom ju pustila a dovolila jej vstať.

Búrka Margarétku priateľsky oblizla a otočila sa k ostatným. „A teraz vy.“

„Na mňa je to priveľmi ťažké,“ zakňučala Bodlač. „Nemám také veľké čeluste ako ty. A keď vyrastiem, aj tak nebudem schopná niekoho chytiť za krk.“

Búrka dôrazne zaštekala. „Tento výpad zvládne každý bez ohľadu na veľkosť. Ide najmä o sebadôveru. Nezáleží na tom, akú veľkú papuľu máš – každý nepriateľ spanikári, keď na krku zacíti cudzie tesáky.“

Šťastko nepochyboval, že je to pravda, no musel sa pozastaviť nad tým, odkiaľ to Búrka vie. Rovnako ho zaujímalo, kde sa naučila všetky tie pohyby. Vychovala ju predsa divá svorka, nie zúrivi psi. Tie smrtiace útoky ju rozhodne nikto *nenaučil*.

Musí ich mať v krvi, vie bojovať inštinktívne.

Bol rád, že ju teraz nevidí ten zradca, ktorému nevie prísť na meno. Bývalý Alfa Búrke nikdy neveril a dokonca ju pomenoval Beštia. Šťastko zvesil chvost, keď si na to spomenul. Pozeral sa, ako sa Chrúst stavia pred Bodlač. Videl, ako sa Chrústovi trasie tmavý ňufák a ako mladý pes cúva. *On sa bojí, že mu jeho vlastná sestra zahryzne do hrdla!* uvedomil si Šťastko. *Sú vari na toto cvičenie ešte príliš mladí?*

Bodlač sa rozbehla vpred a tak ako jej Búrka predviedla, vrhla sa na Chrústa vycerenými tesákmi, prikrčila sa a zaútočila mu na krk. Víťazoslávne zaštekala, no brat sa jej vymanil

zo zovretia a vyviedol ju z rovnováhy. Bodlač sa prekotúlala na bok a Chrúst ju prednými labkami pritlačil k zemi.

Potom nervózne zdvihol zrak na Búrku. „Ospravedlňujem sa... takto som to... ja len...“ Odstúpil a sklonil hlavu. Jeho sestra vstala a kajúcne kňučala.

Šťastko sledoval celý výjav s rastúcimi obavami. Lunine šteňatá boli len o trocha mladšie ako Búrka, no i tak sa pred ňou krčili. *Má Búrka v krvi aj toto? Nejakú prirodzenú dominanciu?*

Mladá zúrivá sučka Bodlač hravo drgla. „Neboj sa, ešte sa len učíte – chvíľu ti potrvá, kým zistíš, ako na to.“ Otočila sa k Chrústovi. „A ty sa nesmieš hanbiť za to, že máš dobré inštinkty – raz by ti mohli zachrániť život.“

Šťastko sa uvoľnil a od úľavy zavrteľ chvostom. *Búrka nie je nijaká zúrivá beštia, za akú ju považoval Alfa. Prejavuje veľkú dávku trpezlivosti a chápanosti. Je ako my, nie ako psi z Britvinej svorky.*

Šťastko si uvedomil, aký je na ňu hrdý. Otočil sa a pobral sa k stromom. Búrka nepotrebovala, aby na ňu niekto dával pozor. *Verím jej.* Vyrazil k útesom, ktoré sa týčili nad Nekonečným jazerom, a pod labkami mu chrupčala osrienená tráva. Vzduch tam bol slaný a taký studený, že sa mu zarezával pod kožuch. Po nebi sa blížili sivé mračná a s nimi príslub horšieho počasia. Šťastko zatvoril oči a spomenul si na víriaci sneh, ktorý vídal vo svojich snoch – v nočných morách o Psej hrmavici. Keď ich opäť otvoril, zdalo sa mu, že zazrel, ako sa medzi stromami mihla čiási tmavá srst.

Šťastkovi stiahlo hrdlo. Zažmurkal a hľadel medzi stromy. Zdalo sa mu to? Opatrne sa zakrádal inovaťou a všemožne sa

